

Головне управління освіти і науки
Івано-Франківської обласної державної адміністрації
Івано-Франківський обласний
еколого-натуралістичний центр учнівської молоді

Обласний проект «Доторкнутись серцем»

*Збірник творчих робіт
учасників конкурсу*

«Ми з тобою однієї крові»

м. Івано-Франківськ
2012 р.

До збірника включені творчі роботи учасників конкурсу «Ми з тобою однієї крові», який проводиться в рамках Обласного виховного проекту «Доторкнутись серцем». Діти подумки перевтілювались у тваринку чи рослинку і розповідали, як їм живеться у цьому світі, серед людей.

Організатори конкурсу вдячні всім дописувачам за участь у конкурсі, за їхню небайдужість та добрі серця.

Відповідальні за випуск:

В.В.Тимків – заступник директора Івано-Франківського обласного еколого-натуралістичного центру учнівської молоді

Г.В.Шинкарук – завідувачка відділу біології Івано-Франківського обласного еколого-натуралістичного центру учнівської молоді

Кривун Юрій – учень 4-Б класу ЗОШ I-III ст. № 23 м. Івано-Франківська, вихованець Івано-Франківської міської дитячої екологічної станції

Розповідь однієї рибки

Чи знаєте ви, що я не мала жодного уявлення про воду? Я не знала про існування води, доки знаходилась в ній. І тільки опинившись на суші, я почала хвилюватись, але все ще не розуміла своєї біди.

Викинута на берег, лежала собі, жадібно хапаючи повітря і звинувачуючи у своїх нещастях все навколо. Я була готова боротися з деревами і травою, з піском і сонцем, ніби то вони винні у моєму горі. Наступив момент, коли я, практично, переставала боротися з бідюю. В наступний момент, я рішуче боролася за своє життя.

І ось, випадково, мені вдалося вислизнути назад у воду, і тоді я здалась всім навколо мудрою, хитрою та спритною. Але якщо б доля мені не усміхнулась, я б загинула.

До того часу, поки я не опинилась на суші, я нічого не знала про вудки та сіті. В своїх бідах я завжди звинувачувала гачки та волосінь, але не людину...

Зараз я знаю звідки всі біди...

Як же це сумно бути рибою. Яке ж це везіння бути людиною!!!

Іванова Леся – учениця ЗОШ I-III ст. № 4 м. Івано-Франківська, вихованка Івано-Франківської дитячої екологічної станції

Я – підсніжник

Мене знають усі. Я перша весняна квітка. Я провісник весни, її символ. Ще ранньої весни, коли тільки відчувається її подих, і кожна рослина й росянка, причаївшись, жде своєї пори, щоб вибухнути зеленою силою назустріч сонцю, я зустрічаю його першим. Пробиваючись крізь ще нерозталий сніг, не звертаючи уваги на холод, я проростаю і цвіту. Цвіту, щоб славити весну, щоб сповістити весь світ, що вона настала.

Я підсніжник – символ весни. Мене всі люблять, захоплюються моєю красою... і зривають, зривають, зривають... Рвуть цілими кошиками і великими сумками, забирають з рідного лісу. Везуть десь далеко, щоб потішити людей в місті першою весняною квіткою. Люди змучені довгою зимою і холодами так радіють мені, так мене люблять... кілька днів... А потім я помираю... Я не можу жити без коріння, без землі, без рідного лісу. Я підсніжник – символ надії, помираю в холодній вазі посеред сірого міста.

Наступного року мене не буде. Я не сповіщу своїм ніжним цвітом про прихід весни. Мій ліс прокинеться без мене, весна настане без мене...

Не вбивайте мене люди, не знищуйте. Я перша весняна квітка. Яка ж без мене весна?

Клапцуняк Святослав – учень 9 класу НВК «Школа-гімназія № 3», вихованець Івано-Франківської дитячої екологічної станції

Берізка

Я білокора берізка. Росту я на узліссі соснового бору. Моя крона високо здіймається в небо, я очищаю повітря; мені тут добре й спокійно, але дуже нудно і самотньо. Зрідка на дерево сядуть відпочити птахи, іноді прилетить і дятел, але не знайшовши поживи, летить геть. Приходили зайці, але їх цікавили корінці та кора дерева. А мені так хотілось, щоби зі мною хтось був постійно.

І одного ранку я здивувалась, коли побачила, що на моїй корі сидить маленька істота.

- Ти хто?
- Я гриб.
- А де ти живеш?
- Поки ніде,- сумно відповів гриб.
- А ти не заподієш мені шкоди?
- Ні. Я не трутовик, і не руйную дерева.

І стали ми жити разом. Одного разу Гриб побачив на корі, поруч себе Водорість. І ось нас уже троє. Жити стало веселіше. Водорість і Гриб виділяли речовини, що захищали мене від трутовиків-руйнівників.

Так пройшло декілька щасливих років. Одного разу під моєю кроною сіли відпочити туристи. І один із них поглянувши на Гриб і Водорість сказав: «Який чудовий лишайник! Лишайники ростуть там, де дуже чисте повітря». І дуже скоро наш спокій порушився. Люди почали будувати біля лісу завод. Часто люди сідали відпочити під моєю кроною. Та коли почав працювати завод, до лісу потягнулися чорні хмари диму, кіптяви.

Водорість почала щодня марніти, бліднути і нарешті загинула. Гриб не пережив розлуки. З тих пір, я знову стою одна, вдихаю клуби диму, смороду, кіптяви, на моїй корі починають рости трутовики-руйнівники. Врятуйте мене! Я хочу жити!

Явецька Христина – учениця 4 класу ЗОШ І-ІІІ ст.. № 22
м. Івано-Франківська, вихованка Івано-Франківської
дитячої екологічної станції

Історія сосни

Люди називають мене сосною. Я хочу розповісти вам про своє життя буття, в якому переплітаються як щасливі, так і сумні моменти, про життя, в якому діяльність людини займає не останнє місце.

Життя моє почалося з тієї маленької насінини, яка підхоплена вітром довго і весело кружляла в повітрі. Цей процес супроводжувався одночасно радістю, відчуттям незалежності та страхом перед невідомим, а також зацікавленістю, адже світ по новому відкривав переді мною свою красу, різноманітність барв.

І ось моїм домом став невеличкий лісок, який навіть зимою не здавався сумним, адже серед дерев було багато сосен, які своїм постійно зеленим вбранням веселили око. Тут я зростала, набиралася сил і з часом перетворилася на прекрасну, струнку сосну з тоненькими, рівненькими, зеленими хвоїнками, наче голочками.

Прийшла осінь, мої сусідки – подружки берізки та липки скинули своє листячко, стали сумні та сірі, а я стояла зелена, яскрава і в цей момент стала ще краща, ніж раніше. За осінню настала зима, почалися морози, снігопади і часто моє гілля ставало затишною оселею для багатьох птахів, які ховалися від холоду.

Та ось одного ранку мій сон порушили людські голоси. Я подивилася довкола і завмерла, я зрозуміла яка причина їхнього візиту. Люди безжально почали зрубувати сосни і підійшли до мене, вони підняли сокиру і боляче вдарили мене. Моє тіло затремтіло і з тріском впало на землю, цей біль і страх не можливо передати словами. Люди зв'язали мене і разом з іншими соснами поклали на машину і повезли. Куди? Це питання цікавило всіх.

Дорога була довга і страшна. Нас привезли в місто, туди, де інші люди продавали сосни та ялинки на новорічні свята.

Холод і біль пронизував моє тіло, я довго не могла зрозуміти навіщо це все? І ось один чоловік почав розглядати мене наче ляльку і через деякий час купив. Він приніс мене до своєї оселі і разом зі своєю родиною почав прикрашати різноманітними кульками, стрічками, цукерками, вогниками. Тепер мене було не впізнати.

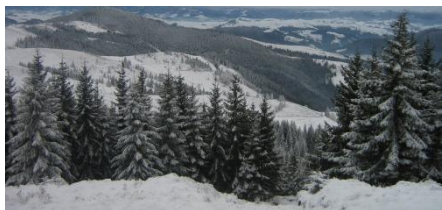
Протягом свят люди раділи, веселилися, співали, діти весело бігали навколо мене, тільки я сумувала за своєю затишною домівкою.

Та не довго тішилися люди, після свят почали знімати з мене прикраси, погасили вогники, залишилося тільки те, що було не потрібне (обривки серпантину, паперові ланцюжки). Кожен почав займатися своїми справами, а я лежала на подвір'ї сама самісінька нікому не потрібна. Через деякий час господар вивіз мене на смітник і покинув поламану з обдертими гілками серед сміття. Тепер я була потрібна лише для пташок, які інколи прилітали на смітник і сідали на моє гілля, щоб відпочити і зігрітися. Я досі не могла повірити в усе це, я не знала чи це реальність чи страшний сон, якби я хотіла прокинутися і знову опинитися в своєму рідному лісі серед своїх друзів.

Люди, схаменіться! Задумайтеся, чи варто калічити і руйнувати наше життя, щоб провести кілька днів святково.

***Васильків Марта** – учениця 7-А класу ЗОШ I-III ст. № 16, вихованка Івано-Франківської дитячої екологічної станції*

Крик душі ялинки

Мене звати Ялинка. У мене славно хвойна родина. У нас, ялинок багато родичів – сосна, туя, модрина, тиса, кедр, ялівець... Замість звичайних листочків ми маємо на собі сотні тисяч голочок. Щороку хвоя опадає на землю, але не вся відразу, а потроху. Замість неї на гілках з'являються пухнасті китички. Це виростають нові м'якенькі голочки. Нас називають вічнозеленими, адже і взимку ми зелені та пишні. У нас надзвичайна місія – очищення повітря і збагачення його киснем.

Багато років нам нічого не загрожувало. Лісничі доглядали, щоб ніхто не кинув сірника, рубали ж ліс тільки невеличкими частками й, він швидко виростав знову. Та щось змінилося.

Великою бідою для нас стає місяць грудень. Тисячі моїх рідних йдуть під сокиру. Моя родина хоче жити! Кожне дерево проживає відведений йому вік і займає певну ділянку. Людино! Допоможи нам! Не знищуй нас!

Лозинська Тетяна – учениця 7 класу Верхньомайданської ЗОШ I-III ст. Надвірнянського району

Ми з тобою однієї крові, Діна

Скажу чесно: я дуже люблю тварин, а особливо собак, вони для мене все! Я не можу стерпіти знущання над собаками. Вони наші «брати менші», у нас спільний дім – Земля, а кров у нас така ж гаряча і червона.

Колись у мене була собачка, її звали Діна, але тато і мама були проти неї, а я крадькома годувала цуценя. Батьки бачили, що нас з нею не розлучить навіть кінець світу, і прийняли її до нас в сім'ю. Жила собачка в нас у дворі, на сні, її дуже любили, годували, гладили, а я інколи навіть лягала поруч – дивилася як вона спить. Минули місяці, Діна народила тільки одне цуценя, хоча в собак це рідкість, назвали ми його Тузя. Дивлячись як Діна доглядає за сином, я уявляла, що теж колись буду матір'ю і буду любити та так виховувати своїх дітей. Вона любила своє дитя, і вимагала в нього бути дисциплінованим і вміти себе поводити достойно.

Він підріс і згодом ніс службу в нашої бабусі.

Пройшов місяць, ми з сестрою пішли до школи, а Дінуся оберігала нас дорогою від інших собак. В той день, повернувшись зі школи, я почула таке, що заставило моє серце боліти і плакати гіркими сльозами. Хтось убив Дінку, мою собачку, мама казала, що вона дуже мучилася і страждала, так вона і померла з відкритим ротом, ніби просячи допомогу.

Я досі, зі сльозами згадую, як добре ми з нею проводили час разом. З того часу я, дивлячись на покалічених, бездомних собак хочу плакати, тому що уявляю на їхньому місці свою Дінку. Я нізачо навіть за мільярд не дала б ображати собак, будь – яких, навіть зовсім чужих мені! А Дінуся назавжди

залишитися в моєму серці, і я вірю, що в нас з нею протікає одна кров.

Уруська Марія – вихованка гуртка «Природа крізь призму англійської мови» (кер. Склепович Наталія) Яблунівського Центру дитячої творчості Косівського району

Горе матері-олениці

Карпатський ліс в осінню пору завжди милує око своїми барвами. А поміж струнками соснами та мужніми буками живе чимало лісових мешканців. Та нелегко живеться нам, оленям в лісі.

День був особливим – яскраво світило сонечко, дзвінко щебетали пташки, легенький вітерець похитував дерева...

Моє серце було сповнене радістю – я привела на світ нове життя. Пробираючись через хащі, я намагалася якнайдалі сховати його, поки маля трохи зміцніє, набереться сил. Немічне, тендітне, беззахисне оленятко грілося під моїм материнським серцем. Воно почувалося в безпеці, бо ще не знало про існування « друзів наших старших», ім'я яким «людина».

Добре було лежати у спокійному лісі, грітися під сонячним промінням і тішитися своїм малям, яке кумедно гралося між осіннім листям. Так минув день, другий. Щоб прогостувати, мені треба було відходити від свого оленятка. Але цього я зробити не могла, не могла залишити його самого, тому не зважала на голод. А моє малятко піростало і щодня набирало все більше сили.

Того дня у лісі, який ще дрімав, тільки прокидався золотий ранок. Сонце ще не встало з-за гір. Його промені лише торкалися верхків дерев. Я спокійно годувала своє оленя. Дзвінкоголосі пташки вітали нас з новим днем. Я подумки дякувала Творцеві за цей рай на землі, за те що можу насолоджуватись цим милим творінням, яке ще таке беззахисне, але так хоче жити і радіти життю.

Раптом я відчула, що не все гаразд. Моє серце застукотіло, тіло напружилось. Я схопилася і затулила собою маля. Але було вже надто пізно: як грім серед ясного неба пролунав постріл. Той, хто цілився, виявився влучним мисливцем. Смертельна куля

потрапила в самісіньке серце маляти. Це була людина – бездушна, жорстока і нещадна, яка вважає себе господарем природи і грубо втручається в наші безпорадні долі, забирає найдорожче – життя.

Збагнувши, що сталося я затремтіла. Барви лісу вмиль змінилися. Ліс потемнів, небо вкрилося чорними хмарами, птахи припинили свій спів, червона кров мого оленятка скропила пожовкле листя... Я метушилася біля бездиханного тільця свого маляти, розуміючи, що не можу нічим зарадити. У кожному моєму русі проглядалось величезне горе. Коли я переконалася, що моє дитячко заснуло навіки мертвим сном, що ніколи більше я не побачу його життєрадісного погляду, не притулю до материнського серця, я впала на ще сонну землю і подумки просила Творця допомогти пережити непоправну втрату.

Лукань Христина – учениця 7 класу Кобаківської ЗОШ І-ІІІ ст. Косівського району, вихованка гуртка «Юні квітникарі-аранжувальники» Івано-Франківського обласного еколого-натуралістичного центру учнівської молоді

Якби я була собакою...

Привіт усім! Мене звати Христина. В мене є собака породи кокер-спаніель. Її звати Мілагрес (Міла). Я дуже її люблю. Мілі зараз 1 рік і 1 місяць. Вона спокійна собачка порівняно з її сином Боні. Він дуже енергійний і веселий. Я зараз вам розкажу як би мені було в їхній шкурі.

Мабуть мені було б чудово. Кожен день дають їсти. Вигулюють вранці і ввечері. Хатка в мене просто чудова, адже її зробив мій господар власними руками. Висока, широка і простора. Взимку ще й теплим кожушком оббивають. Всі рідні до мене ставляться гарно: граються, вчать різних вправ і команд. Кожен день маємо молочні продукти і м'ясні лапки. Ми живемо як королі. Особливо мій син Боні. На відміну від мене, він не прив'язаний і йому більше перепадає з їжі, ніж мені. В нас під хатою вже цілий склад взуття, коробок та багато іншого. Можна відкривати свій магазин. Мені дуже подобається все, що нас оточує. Наші господарі дуже привітні, хоча іноді кричать. Інколи можуть вдарити, але це буває зрідка. Мене били тільки раз за те, що я розірвала светр, який щойно купили. Але ж я не винна, що в мене тоді прорізалися зуби і потрібно було щось погризти. Якщо б я могла пояснити, можливо покарання було легшим. Мій син Боні каже, що нам з господарями дуже пощастило на відміну від інших собак - ми живемо в шоколаді. Бути собакою краще. Не потрібно кожен день вставати о 7 годині. Хочеш бігаєш, хочеш сидиш, хочеш спиш. Чим не рай для собаки?

Вацеба Христина – учениця 8 класу Делятинської ЗОШ І-ІІІ ст. № 1 Надвірнянського району

Фіалка

Коли я була ще маленькою, моя бабуся Фіалка кожного вечора розповідала мені про життя квітів у давнину. Вона розказувала про те, якими чистими та прозорими були дощові краплини, що падали на землю, як було красиво і затишно навкруги. Ми дихали свіжим та чистим повітрям. Навколишні галявини, мов у казці, були вкриті нами, різнобарвними квітками. Люди із ніжністю та турботою піклувалися про нас. Та не тільки про нас, а й про природу взагалі. Вони не забруднювали водоймищ, не вирубували лісів, не знищували рідкісних квітів. Ніхто не зривав нас, квіток, заради свого задоволення, заради своїх примх. Ми не гинули, покинуті, у вазах на підвіконниках чи на столах у кімнатах. Ми не були одним із засобів збагачення людини: ніхто так безжально не виставляв нас у лютий мороз, щоб приваблювати покупців.

Але потім все це змінилося. Люди почали забруднювати навколишнє середовище шкідливими викидами заводів та фабрик. Чисте повітря перетворилося у забруднений газовий балончик. Там, де ще зовсім недавно височіли могутні ялини та смереки, а струнка тополя вабила до себе своїм запахом, тепер залишилися «лісі» гори. Нестримні, бурхливі ріки заливають зелені галявини. Природа зазнає великих втрат.

Тому через байдуже і безжалісне ставлення людини до нас, багато моїх родичів уже занесено до Червоної книги, а це означає, що вони на межі зникнення. А скільки нас уже загинуло! Скільки моїх братів і сестер уже ніколи не будуть милувати людське око! Скільки моїх родичів викинуто на смітник, через те, що вони втратили свій привабливий вигляд, втратили свою цінність в очах людини. Але саме ви, люди, зриваєте нас, щоб прикрасити свої кімнати чи просто вдихнути наш аромат. Ви не задумуєтесь над тим, як нам боляче і прикро. Ви безжалісні до нас, бо ви сильніші. Ви знищуєте усе на

своєму шляху, не розуміючи, що саме ми, квіти та дерева, даємо вам чисте повітря.

Раніше, із приходом весни, галявини перетворювалися у квітучий рай: все навкруги веселилося і раділо життю. Тендітні фіалки піднімали свої голівки до сонця, ніжні підсніжники вкривали білим килимом пагорби... А тепер?! Ще не встигли добре розцвісти, тільки-но пробились з-під землі, а вже їх зірвано. І не просто зірвано, а похапцем вирвано із корінням. А тепер навіть сама природа плаче за цим, хоча давнім, але чудовим часом.

Проте є люди, яким не байдужа доля рослин. Вони піклуються про нас, створюють сприятливі умови для життя. Зараз існує багато заповідників – місць недосяжних для згубного впливу людини. Жаль, що за межами цих установ людина забуває про свій обов'язок. Чомусь її свідомість затьмарюється повсякденними клопатами, а страждаємо від цього ми.

Масове вирубування лісів призводить до зменшення кисню в атмосфері, а це означає, що дуже скоро люди самі страждатимуть від своєї недбалості та безвідповідальності.

Та ми віримо, що не все ще втрачено. Віримо, що ті добрі, весняні і щасливі часи знову повернуться, а люди шанобливіше відноситимуться до своїх молодших братів і сестер.

Середюк Лідія – учениця 11 класу Обертинської ЗОШ І-ІІІ ст. Тлумацького району

Роздуми лісового гостя

Сонце зійшло і знову осяяло уже пожовкле листя дерев. У лісі сиро і мені холодно. Де ж моя матуся? Чому я не можу її знайти? В степу ще чуто пташок, але прохолода вже охоплює все навкруг. Ось... Люди... Я боюсь їх. Якось матуся розповідала про їхні негарні вчинки і як вони засмічують природу. Що через їхні посиденьки в лісі стає дуже брудно від пластикових пляшок. А коли люди відвідують ліс, то гамір розноситься усюди, розлякуючи звірів. Невже вони не люблять природу, навіщо зривають ще не зів'ялі пізні квіти? Вони все одно зникнуть через них. Я бачу, що люди направляються і йдуть в мій бік. Треба тікати! Але куди? Я сам і зовсім ще не знаю лісу. Двоє маленьких дітей показують пальцем на мене і весело усміхаються. Я заплутався у гіллі і не можу поворухнутись. Моє серце б'ється так швидко, що здається ніщо за моє коротке життя не було швидшим. Двоє дорослих теж помітили мене. Тепер усі четверо людей, направляються до мене. Мені дуже страшно!... Вони спочатку всі нахилились до мене, а потім чоловік посміхаючись бере мене на руки. Вони, не злі! У них добрі очі, але мені все одно чомусь незвично. Люди щось перемовляються між собою, ніби радяться. Але я бачу, що на їхніх обличчях усмішки. Невже моя злякана мордочка може когось тішити і приносити радість? Діти витягують з пакета якусь стару кофтину і завивають мене в неї. Вони поводяться зі мною обережно, але моє серце сповнене тривоги. У якихось посудинах складені гриби. Напевне вони теж люблять гуляти осіннім лісом. А може вони не такі, як інші люди? Можливо вони люблять природу...

Незабаром ми уже були біля якогось дому. Напевне тут проживає ця сім'я. Щойно всі зайшли до будинку, мене поклали на підлогу. Переді мною стояла маленька мисочка з молоком. Діти весело круtilись довкола мене наче я їх новоспечена іграшка, і ніби припрошуючи мене, підсували миску. Але сум за мамою не покидав.

У людській оселі дуже незвично, тривога не покидала мою душу. Адже де може бути тепліше і затишніше за дім. Де

можна відчути волю, як не у рідному просторому й свіжо-прохолодному лісі. Хоча люди поводитись добре зі мною, я поведився боязко. Згодом почало вечоріти і мені знайшли містечко, схоже на коробочку. Але навіщо воно мені? Мене не відпустять додому? Я тут назавжди?! Коли чийсь руки взяли мене й туди помістили, я швидко заснув. Не знаю чи сьогоднішня пригода так стомила, чи сум за ріднею. В ночі я бачив дивовижний сон: ми сім'єю бігаємо степом, ніжачись на осінньому сонечку і вдихаючи прохолоду; спостерігаємо за переходом лісу у холодну пору і збираємо продукти продукти на зиму в нашому прихистку; ми просто як раніше живемо, просто насолоджуємось життям серед дикої природи...

Ці теплі відчуття перервав якийсь шум. Я прокинувся, біля мене стояла уже нова мисочка з молоком. Люди кудись збирались і метушились; а я боячись поворухнутись, боявся видати хоча б один звук. Але не вдалося, голубенькі очка уже позирали на мене, а рученята тягнулись і гладили мене. Я бачу, що тут про мене піклуються, але думка про дім якимось не покидала. Вони не бажають нічого поганого, але мені буде краще серед дикої природи. Оскільки я опинився тут, вирішив ознайомитись з тим, що мене оточує. Крізь вікна пробивалось сонячне проміння, що тішило моє перелякане серденько. Надворі чудова погода, і у лісі добре зараз, жаль, що я не там. Мама розказувала про людей які засмічують довкілля. Що наше покоління розучилось дбати про природу. А справді не так вже і приємно бачити серед лісової природи пластикові пляшки та інші хімічні вироби які тисячі й можливо мільйони років забруднюватимуть чорноземи.

Пройшов деякий час і я вже звик до цієї сім'ї. Про мене добре піклувались і я навіть полюбив цих людей. Вони не такі як інші. Ці люди не тільки не забруднюють природу, а й стараються дбати про неї. Дуже важливо не втручатись в її кругообіг і не псувати цього. Я бачив це у них. Мені добре з ними живеться, але хотів би повернутися додому.

***Кіцул Марічка** – учениця 6-А класу, вихованка гуртка «Юні екологи» (кер. Климчук Іванна) Снятинської районної станції юних натуралістів*

Моє чудесне спасіння

Був холодний осінній день, я ходив по вулицях в пошуках їжі, якої не бачив декілька днів. Холодний вітер бив та морозив моє маленьке тіло. Вулиця за вулицею я проходив між будинками, доки не потрапив на дитячий майданчик, сили покидали моє тіло і я впав у пісочницю. Не маючи сил піднятися, я лежав і чекав кінця свого короткого життя. Поруч проходила молода сім'я, мама з маленьким хлопчиком. Хлопчик підбіг до мене та взяв мене на руки, його мама погладила мене по голові та понесла кудись. Ми зайшли в один з будинків, які знаходились недалеко.

Я опинився в затишній, теплій кімнаті, хлопчик не випускав мене з рук, гладив за вушком, зігрівав теплом свого тіла. За декілька хвилин повернулася мама з мисочкою теплого молока. Мене нагодували, зігріли. Я був безмежно щасливий, зрозумів, що мене врятували від холодної та голодної смерті. Потім мене покупали і змили всі сліди мого безпритульного життя. Ввечері мене поклали в теплий і затишний кошик.

Наступного ранку мене розбудило проміння сонця, яке зігрівало моє обличчя. Здається, все змінилося в моєму житті, нарешті, я став комусь потрібний, в мене є сім'я, є люди, які врятували моє життя, наповнили його щастям та затишком. Дякую вам, люди!

***Чобан Мирослава** – вихованка гуртка «Юні фенологи»
(кер. Вінтонюк Оксана) Снятинської районної станції
юних натуралістів*

Як я була бездомною собачкою

Одного разу я повернулась з прогулянки дуже засмучена. Мені було ніяково і ввечері я довготне могла заснути. Та, коли сон таки зморив мене, мені наснилося...

Все почалося у звичайній родині. У мене була мама та ще двоє братиків. Я їх дуже любила. Хоча я ще не зовсім добре бачила, я відчувала, що мене також дуже люблять. Нашими господарями були чоловік, дружина та їх маленький синочок. Одного дня хлопчик бавився з нами. Ми сприймали його, як рівного. Нам було весело разом. Та прийшла його мама і покликала його їсти. А коли вони пішли, прийшов господар, взяв мого братика, мене і відніс далеко від дому, залишивши одних на вулиці. Ми дуже злякалися і кликали, шукали маму, але дарма... Наші крики заглушав шум вулиці. Навкруги було все велике, чуже, страшне. Невдовзі почалась зима. Пішов сніг. Нам було дуже холодно і ми тулились один до одного своїми тільцями, щоб зігрітись. Ми були голодними. Сили потроху покидали нас і навіть наше скавучання було ледь-ледь чутним. Та, одного разу мені здалося, що доля усміхнулась нам. Дівчинка побачила нас у сховку і забрала мене до себе додому. Братик залишився сам.

Проте моя втіха була короткою – я невдовзі знову опинилась на вулиці. На жаль, мама дівчинки не любила собак і не дозволила мене залишити. Тепер на вулиці я залишилась зовсім одна. Я бачила, як байдуже люди проходили повз мене. Я змушена була бродити вулицями в пошуках їжі та притулку. Так пройшла зима, один з найстрашніших періодів мого життя.

І ось, напередодні літа, мене пожалів та взяв до себе самотній дідусь. Він покупав мене, нагодував та залишив у себе назавжди. Я дуже щаслива, що попри всі негаразди, я таки знайшла свою справжню родину.

Прокинувшись, я зрозуміла, що не можна бути байдужою, потрібно допомагати нашим «молодшим братам», адже ми з ними однієї крові.